

tents els episodis de la nostra lluita. Alcen els braços com altres Moisès damunt la montanya santa per a alcançar-nos la victòria. Perdona, Senyor, perdona el teu poble... I amb generosa resolució obren les arquees de llurs superabundants satisfaccions per a aplacar les iras divines i saldar nostre deute...

I les ànimes del Purgatori, per ventura no deixen sentir llur clamor des d'aquell lloc de dolença? Iam cupiunt disolvi et esse cum Christo. Ja estan neguitoses perquè es trenquin els lligams que les empresonen i engolfar-se en els braços prenedors de Jesucrist... Malgrat això, treballen «per a l'edificació del cos de Crist, fins que arribem tots a la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, a l'ésser de l'home perfecta, a la mida de l'estatura de la plenitud de Jesucrist». (Ef. IV, 12). I aquest moviment circulatori, aquesta sobrenatural endosmosi i exosmosi realitzada entre els diferents membres del cos místic de Jesucrist, l'Església; s'esdevé perfecta amb el culte que retem als Sants i amb els nostres sufragis a les ànimes del Purgatori.

Aquestes són les confortadores ensenyances del dogma de la Comunió dels Sants. Cada article de nostra santa fe desperta en el nostre cor un sentiment peculiar; aquest però ens dóna a tastar els fruits delitosos de la caritat i les fineses d'una glòria anticipada.

Quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum... Que bé i delitós serà restar perpètuament units amb l'aliatge d'una eterna caritat i percebre per mode inefable els sutilíssims efluis que frametran a la nostra ànima els cors de tots els benaurats. Com les daurades gotes de l'ungüent santíssim, vessades sobre la testa d'Aaron, rossolaren tremoloses fins amaran l'orla del seu vestit... Com aquella espectacular rosada del Profeta, que a semblança d'una cascada de perles devallà de les altures de l'Hermon a la ciutat santa de Sion...

El dogma de la Comunió dels Sants es trova desenvolupat d'una manera genial en les cartes de Sant Pau. Aquell cos místic, integrat com el cos humà de multiformes elements, units d'un mode inefable, expressa gràficament la unió dels diversos membres de l'Església de Jesucrist. En ambdós hi ha perfecta harmonia perfecta compenetració. El plaer i la dolença, afectant algun membre del cos humà, té immediata repercusió en tot l'organisme. Déu disposà que en la seva Església hi hagués absoluta identificació; que tots plegats els membres cuidin els uns dels altres. I si sofreix un membre, amb ell sofreixen tots els membres; si un membre és honorat, tots els membres se n'alegren» (I Cor. XII, 25). A més d'això la fe ens ensenya, que en el cos místic de Jesucrist, compacte i articulats per totes les junctures, els membres s'ajuden mútuament i creixen, seguint una operació proporcionada per a cada membre i s'edifica ell mateix en la caritat. Amatents, doncs, als ensenyaments de l'Apòstol Sant Pau, cresquem en tot concepte en aquell qui és nostre cap, Jesucrist, practicant la veritat en la caritat, que és l'essència del cristianisme.

Fr. ANASTASI M.ª DORCA, O. Carm.